

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Angela Marsons
Broken Bones

Copyright © Angela Marsons, 2017

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

SLOMLJENE KOSTI

ANGELA MARSONS

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

TAKOĐE OD ANGELE MARSONS

SERIJAL O INSPEKTORKI KIM STOUN

1. *Nemi vrisak*
2. *Igre zla*
3. *Izgubljene devojčice*
4. *Smrtonosna igra*
5. *Krvne veze*
6. *Mrtve duše*

Ova knjiga je posvećena mom dedi Fredu Volfordu,
koji nam je prerano oduzet.

Volela bih da sam te bolje poznavala.

PROLOG

Crna zemlja: Božić

Loren Godard je sedela na krovu trinaestospratnice. Zimsko sunce joj je obasjavalo bosa stopala koja su visila preko ivice. Mrdala je nožnim prstima šibanim hladnim vetrom.

Zaštitna rešetka je podignuta pre nekoliko godina, nakon što se otac sedmoro dece bacio s krova. Kad je imala jedanaest godina, ukrala je klešta za sečenje žice iz prodavnice i napravila sebi izlaz na uski ispust, njeno mesto za neometano razmišljanje. S tog vidikovca je mogla da posmatra lepotu brda Klent u daljini, potiskujući turobnu, prljavu stvarnost sveta ispod sebe.

Holitri je mesto na koje bi vas poslali ako bi pakao bio zatvoren zbog popisa. Problematične porodice iz celog Zapadnog Midlandsa izbacivane su iz državnih stanova i smeštane u Holitri. To naselje je bilo prestonica raseljenih osoba. Okolna naselja su mogla da odahnu posle iseljavanja takvih porodica. Niko nije mario gde su odlazile. Njima je bilo dovoljno da su otišle, a eksplozivna mešavina u Holitriju dobijala je još jedan sastojak.

Okolo naselja je postojala jasna granica koju je policija retko prelazila. To je bila velika arena u koju su smeštani silovatelji, zlostavljači dece, lopovi i asocijalne porodice. A policija ih je čuvala spolja.

Ali danas je naseljem vladao mir, stvarajući privid da su uobičajene aktivnosti u vidu pljačkanja, silovanja i zlostavljanja privremeno obustavljene jer je Božić. To je bila budalaština. Sve se to i dalje odvijalo, ali uz kraljičin govor kao zvučnu podlogu.

Njena majka je i dalje bauljala po njihovom žalosnom stanu sa čašom džina u ruci. Njen jedini ustupak prazničnoj atmosferi bila je ukrasna traka za jelku nemarno nabačena oko vrata dok se teturala iz dnevne sobe u kuhinju po novu dozu pića.

Loren više nije očekivala poklone niti čestitke. Jednom je pomenula koliko se njeni drugovi raduju Božiću. Kako uživaju u poklonima, smehu, božićnom pečenju, čarapama napunjenim čokoladama.

Majka joj se nasmejala i pitala želi li ona takav Božić.

Loren je naivno klimnula glavom.

Majka je na televiziji pustila kanal *Holmark* i rekla joj da se nauživa do mile volje.

Božić ništa nije značio Loren. Ali bar je imala ovo. Njen komadić raja. Njeno pribežište. Njen izlaz.

Iskrala se gore kad je imala sedam godina, dok je njena majka padala po stanu, pijana kao zemlja. Baš je imala sreće što je majci dozvoljeno da od četvoro dece zadrži samo nju.

Pobegla je gore kad je majčin pijani partner Rodi počeo da je pipka i balavi joj nešto nepovezano u kosu. Njena majka ga je ljutito odvušla vičući nešto o tome kako će joj uništiti penzioni plan. Ona to sa devet godina nije razumela, ali sada je sve shvatila.

Tu je plakala kad ju je majka za njen šesnaesti rođendan upoznala s porodičnim poslom i njihovim makroom Kajem Lordom.

Bila je ovde pre dva meseca kad ju je najzad našao.

I bila je ovde kad mu je rekla da odjebe.

Nije želela da bude spasena. Bilo je prekasno za to.

Imala je samo šesnaest godina, a već je bilo proketo prekasno.

Mnogo puta je maštala o tome kako bi bilo baciti se u vetar. Zamišljala je kako lebdi naniže, lagano poput zagubljenog golubijeg pera, sve do zemlje. Zamišljala je osećaj bestežinskog stanja u telu i glavi.

Loren je duboko uzdahnula. Za samo nekoliko minuta biće vreme da krene na posao. Pljusak, susnežica, sneg, ništa nije odbijalo mušterije. Posla je možda bilo manje, ali ga je ipak bilo. Uvek ga ima.

Nije čula otvaranje vrata na krovu niti korake koji joj se polako primiču.

Nije videla šaku koja ju je gurnula napred.

Videla je samo zemlju dok je jurila ka njoj.

1.

„Zešaš li me?“ vrisnula je Kim na kontrolnu tablu svog golfa starog jedanaest godina. „Mislim, stvarno?“ povikala je i ponovo okrenula ključ za paljenje.

Izgubila je i poslednju nadu da je njen izliv besa ubedio automobil da se pokrene kad je akumulator bolno zacvileo dok je ispuštao poslednji dah pre nego što je sasvim zamro.

Kratko je protrljala šake, i dalje sedeći za volanom. Ne bi trebalo da se toliko čudi što njeno vozilo odbija da se pokrene. Parkirano je od sedam ujutru na temperaturi koja nije ni mrđnula od minus dva. Golf je imao četrnaest sati da isplanira kako da joj se osveti.

„Proklet bio“, rekla je i otvorila vrata.

Moraće da se vrati u stanicu i pozove taksi. O, mogla je da zamisli zadovoljan izraz Džekovog lica pošto se prethodno podrugljivo smešila njegovoj nesposobnosti da izvuče bilo šta suvislo od pijanca koji je tvrdio da se zove Deda Mraz. Iako je kašnio dve nedelje, tip je bio uporan.

Spremila se za njegovu zluradost dok je posezala da otvori vrata stanice.

Vrata su iznenada poletela ka njoj kad su dvojica policajaca u crnim uniformama izletela iz zgrade. Jedan je samo odjurio dalje, a drugi je zastao i izvinio se.

„Izvinite, gospoja“, rekao je, „lančani sudar pet automobila na isključenju sa auto-puta.“

Klimnula je glavom i ušla u stanicu.

Dvojica policajaca sela su u patrolni auto, uključila rotaciona svetla i izašla s parkinga. Usput neće morati da se bore s gužvom iako je bila subota uveče. Većina razumnih ljudi sedela je kod kuće i gledala televiziju uz prijatan topao napitak. Tu je bio i njen tim, a ona se nadala da to uskoro čeka i nju. Prokleti auto.

Srećom, Barni je uživao u toploti gasne grejalice kod Čarlija, posle njihove nedavne šetnje. Kad bi se zadržala na poslu, njen sedamdesetogodišnji sused je priskakao u pomoć i čuvao Barnija.

Uskoro dolazim po tebe, momče, pomislila je dok je prelazila prostor koji je ostao iza patrolnog auta koji je odjurio.

Namrštila se kad je videla nepoznatu siluetu iza zid zgrade. Znala je na šta joj liči, ali nije mogla da veruje da se zaista radi o tome. Oprezno je prišla. Uzbuđeni policajci koji su žurili na mesto lančanog sudara nisu primetili predmet gurnut uz ugao zgrade.

Spoljna temperatura joj se iznenada učinila blagom u poređenju s jezom koja joj je sledila krv u žilama.

„Nema jebene šanse”, prošaptala je i ustuknula dva koraka. „O, sranje”, rekla je izašavši na svetlost.

2.

Keli Rou je hodala Tavistok roudom trudeći se da ostane vidljiva dok je izbegavala sneg koji se u poslednja dva sata pojačao i sad ju je ukoso zasipao.

Hladan vetar joj je zviždao oko golih nogu. Mini-suknja od teksasa štitila ju je samo dopola butina.

Ostatak devojaka se polako razilazio još od deset. Samo je Sali Samers, jedna od starijih prostitutki, s nadom ostala na početku ulice.

Sneg nije bio dobar za posao.

Izvadila je telefon i pozvala majku. Ona se javila posle trećeg zvonjenja.

„Ćao, mama, sve u redu?”

„Da, Lindi je najzad legla u deset. Sve vreme je navaljivala da joj dam još jedan keks.”

Keli je dozvolila sebi da se srdačno nasmeši. Lindi je bila veoma lukava za četvorogodišnjakinju i maksimalno je zloupotrebljavala bakinu dobrotu. O, kako je žudela da se vrati kući i ušuška se pored svoje devojčice. Da oseti te bucmaste šačice na svom dlanu. Ništa na svetu ne deluje joj tako strašno kad grli Lindi.

Želela je to, ali nije mogla.

Deo nje se potajno nadao da joj je ćerka budna kako bi mogla da razgovara s njom i umiri je obećavši da uskoro dolazi kući. Samo da joj čuje glas.

„Je li u klubu večeras gužva, Kel?“, upitala je njena majka prekinuvši tišinu.

Keli je prekrstila prste i zažmurila. Njena majka je mislila da ona tri večeri nedeljno radi za šankom u jednom klubu u Stauerbridžu. Istina bi joj slomila srce.

„Da, još ima gostiju. Samo sam izašla da popušim pljugu na brzaka.“

„U redu, dušo. Vodi računa kad kreneš kući. Pojačano pada.“

„Važi, mama, hvala“, rekla je Keli i prekinula vezu.

Da je nastavila razgovor, majka bi čula kako joj se grlo steže od plača i po stoti put je opsovala sebe zbog svoje tvrdoglavosti. Samo da je pre osamnaest meseci obuzdala ponos, sad možda ne bi bila u ovoj situaciji.

Nije očekivala da će u sedamnaestoj ostati sama i trudna i, nek joj bog oprosti, malo je nedostajalo da abortira. Ali u poslednjem trenutku, protivno majčinoj želji, odlučila je da zadrži bebu i otad se nijednom nije pokajala zbog toga.

Bila je apsolutno rešena da se brine o svojoj ćerki i dobro joj je išlo. Našla je administrativni posao i dvosoban stančić u Nedertonu, taman za nju i Lindi. Zarađivala je dovoljno da plati kiriju ako vodi računa i kupuje robu na popustu pred zatvaranje radnji.

Dve i po godine kasnije izgubila je posao administratorke u staračkom domu. Dugovi su počeli da se gomilaju i svaka koverta koja bi joj stigla, bila je crvena. Kad joj je na kraju isključena struja, obuzeo ju je totalni očaj.

U pomoć joj je pritekla Roksen, njena susetka, koja joj je predložila da uzme zajam od Kaja Lorda. Zagonetni Zapadnoafrikanac joj je ponudio mnogo više nego što joj je trebalo, ali insistirao je da uzme novac „zbog malene“. Kratko se nosila mišlju da zatraži pomoć od majke, ali ona ju je kritikovala zbog odluke da tako rano napusti kuću.

Smatrala je da Keli nije sposobna da se sama stara o ćerki. Da je od nje tražila novac, priznala bi poraz.

Muškarac sumornog izgleda koji je zaudarao na znoj u socijalnoj službi pomogao joj je da popuni zahtev, pa joj objasnio da će morati da sačeka najmanje dve-tri nedelje dok redovne mesečne uplate od dvesta funti ne počnu da stižu na njen račun, a da hitne uplate nisu dostupne.

I tako, bez struje, s neplaćenom kirijom i skoro bez hrane u kući, prihvatila je novac od Kaja, svih hiljadu funti, i platila sve zaostale račune. Tri nedelje kasnije Kaj je zatražio naplatu. U celini i s kamatom. Ukupno, skoro tri hiljade funti: tripud više od iznosa koji je pozajmila.

Pošto nije mogla da plati, Kaj se razljutio. Rekao joj je da njegovi saradnici neće biti nimalo zadovoljni i mada on lično nikad ne bi naudio „malenoj”, nije mogao da joj garantuje bezbednost od ljudi kojima je prodao njen dug. Ponudio joj je rešenje i ona nije imala izbora osim da prihvatiti.

Prva mušterija je bila najgora, ali nužda i očaj su je naterali da izgura do kraja.

Posle prvih nekoliko mušterija našla je način da se isključi iz samog čina i odluta nekud u mislima.

Sve je bilo uzalud jer je na kraju morala da se vrati kod majke pošto nije uspela da se zaposli pre nego što je potrošila pozajmicu od Kaja Lorda.

Sa svakim ulaskom u nečiji auto bila je korak bliže slobodi. Već je imala plan za budućnost. Da ostane kod mame koliko god je potrebno dok ne nađe pristojan posao, da uštedi nešto novca i iseli se kad bude stvarno spremna za to.

Jedan automobil je skrenuo u Tavistok roud. Brzina vozila je ukazivala na to da se radi o mušteriji koja traži uslugu. Izašla je iz dovratka, pa pogledala desno i levo. Mušterija će je videti pre nego Sal na kraju ulice.

Stala je uspravno na žestokom vetru, dok su joj se pahuljice topile na goljoj koži.

Odšetala se do ivičnjaka i sugestivno nagnula glavu.

Kola su se zaustavila pored nje.

Nasmešila se i ušla.